

Sygn. akt: I C 210/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tadeusz Trojanowski
Protokolant:	stażysta Maciej Ziemiński

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2015 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko J. B. i K. B.

o zapłatę

1. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 22 lutego 2012 roku wydany w sprawie o sygnaturze akt I Nc 10/12;
2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 210.962, 03 (dwieście dziesięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt dwa i 03/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 6 stycznia 2010 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 29.908, 40 (dwadzieścia dziewięć tysięcy dziewięćset osiem i 40/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 31 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty;
3. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
4. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 3.691 (trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt jeden) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. odstępuje od obciążania stron kosztami postępowania.

SSO Tadeusz Trojanowski

I C 210/12

UZASADNIENIE

Powód wnosił o zasądzenie od pozwanych kwot:

- 291.265,83 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty
- 140.360,25 zł z tytułu odsetek umownych za okres od dnia 18.12.2008 do dnia 23.01.2012
- 182,91 zł tytułem niezapłaconych kosztów postępowania windykacyjnego

Pozwani złożyli zarzuty od wydanego nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości(k.42). Wskazali na brak oświadczenia o wypowiedzeniu umowy oraz podnieśli zarzut przedawnienia. W toku sprawy wielokrotnie kwestionowali kolejne twierdzenia powoda, który konsekwentnie domagał się zasądzenia roszczenia określonego w pozwie.

Sąd ustalił co następuje.

W dniu 20.12.2005 r. strony zawarły umowę pożyczki hipotecznej nr (...) (k.13-20). Na mocy umowy pożyczki powód postawił do dyspozycji pozwanych kwotę 89.950,00 CHF. Umowa miała być spłacana w ratach annuitetowych w walucie udzielonej pożyczki. W umowie ustalono zasady oprocentowania pożyczki. Bank pobierał odsetki od pożyczki w walucie pożyczki wg zmiennej stopy procentowej w stosunku rocznym, której wysokość była ustalana w dniu rozpoczynającym pierwszy i kolejne trzymiesięczne okresy obowiązywania stawki referencyjnej jako suma stawki referencyjnej i stałej marży, dokładne ustalenia nawiązujące do stawki LIBOR i ERIBOR zawierał par. 6 umowy(k.14). Dalsze ustalenia umowne były następujące: Zmiana wysokości stawki referencyjnej powoduje zmianę wysokości oprocentowania pożyczki o taką samą liczbę punktów procentowych. Bank powiadamia pożyczkobiorcę w formie pisemnej o każdej zmianie wysokości oprocentowania. Odsetki będą naliczane miesięcznie od kwoty zadłużenia z tytułu pożyczki wg obowiązującej w tym okresie zmiennej stopy procentowej dla pożyczki, począwszy od dnia wypłaty pożyczki do dnia poprzedzającego spłatę włącznie (par.7). Nie spłacenie przez pożyczkobiorcę raty lub zadłużenia z tytułu pożyczki i odsetek w terminie umownym spowoduje, że należność z tytułu zaległej spłaty staje się zadłużeniem przeterminowanym i zostaje przeliczona na walutę polską wg kursu sprzedaży dewiz. Brak środków na rachunku przeznaczonym do spłaty skutkuje niespłaceniem raty lub zadłużenia. Za każdy dzień kalendarzowy w okresie utrzymywania się zadłużenia przeterminowanego bank pobiera odsetki wg obowiązującej w tym okresie stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych ustalonej w uchwale Zarządu Banku. Zmiana stopy procentowej uzależniona jest od zmian na rynku pieniężnym. Okres zadłużenia przeterminowanego liczony jest od dnia powstania zadłużenia przeterminowanego do dnia poprzedzającego spłatę tego zadłużenia włącznie. Bank może wypowiedzieć umowę pożyczki w części dotyczącej warunków spłaty przypadku niedokonania spłaty dwóch kolejnych rat w terminach określonych przez bank w wysłanych dwóch kolejnych przypomnieniach oraz w przypadku naruszenia przez pożyczkobiorcę postanowień umowy. Bank powiadomi o wypowiedzeniu listem poleconym lub przez doręczenie do rak własnych -za zwrotnym potwierdzeniem odbioru- wyznaczając termin spłaty zadłużenia. Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni licząc od dnia doręczenia wypowiedzenia pożyczkobiorcy.

Harmonogram spłat obrazuje tabela na karcie 523. Pozwani zaprzestali regularnych spłat w grudniu 2008 roku, przebieg spłat obrazuje tabela na karcie 525.

Pismem z dnia 6.01.2010 roku(k.238) bank wypowiedział umowę pożyczki w części dotyczącej spłaty powodu zaległości w spłacie rat. W piśmie tym zwrócono się do pozwanych o spłatę należności z tytułu wykorzystanej pożyczki w terminie 30 dni od doręczenia wypowiedzenia. W piśmie wskazano, że przypadku zapłaty podanej w piśmie kwoty wypowiedzenie traci moc. W przypadku braku spłaty w/w kwoty w wyznaczonym terminie cała należność po upływie terminu wypowiedzenia staje się natychmiast wymagalna. Poinformowano także, iż w trakcie trwania postępowania egzekucyjnego bank będzie pobierał od zadłużenia przeterminowanego odsetki wg stopy procentowej przewidzianej dla kredytów postawionych po upływie terminu wypowiedzenia w stan natychmiastowej wykonalności, która w dniu wysłania pisma wynosiła 20% w stosunku rocznym. Wobec takiego sformułowania pisma w nawiązaniu do uregulowań dotyczących pożyczki, biorąc pod uwagę, że pozwani nie zapłacili wskazywanej kwoty –pismo należy uznać za wypowiedzenie umowy. Doręczenia dokonano pozwanym w dniach 20.01.2010 oraz 26.01.2010 (k.239,241) a zatem po upływie 30 dni od drugiej ze wskazanych dat uległa ona definitywnemu rozwiązaniu.

Pismem z dnia 17.03.2010 roku(k.4) wezwano pozwanych do zapłaty w związku z wypowiedzeniem umowy. W dniu 23.01.2012 roku bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych.

Pozwani nie uregulowali swoich zobowiązań z tytułu powyższej umowy. W toku sprawy wysuwane były niezrealizowane propozycje ugodowe(k.252,423).

Na dzień wypowiedzenia umowy pożyczki to jest 6.01.2010 roku łączna wartość zobowiązania pozwanych wynikająca z przedmiotowej umowy wynosiła 240.870,43 zł.

Powyższa kwota wynika z następujących tytułów:

- niespłaconej pożyczki w wysokości 74.049,56 CHF, co po przeliczeniu na złote daje kwotę 210.962,03 zł (74.049,56 CHF x 2.8472 kurs sprzedaży dewiz z 6.01.2010 r.)

- zaległości przeterminowanej w wysokości 28.180,52 zł, w tym:

- z tytułu części odsetkowej w kwocie :13.009,98 zł

- z tytułu części kapitałowej kwocie: 15.170,54 zł

- odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 1.727,88 zł w tym:

- naliczonych od części odsetkowej w kwocie : 800,57 zł

- naliczonych od części kapitałowej w kwocie 927,31 zł

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt:

- umowa pożyczki hipotecznej k.13-20

- wypowiedzenie k.238 z dowodami doręczeń (k.239,241)

- wyciąg z ksiąg bankowych k.5

- monit –ostateczne wezwanie k.4,11z dowodami doręczeń k.10,12

- propozycja ugodowa k.252

- historia operacji k.299-302, 324-327,457-461,468-471,472-474

-historia kredytu sprzed konwersji k.328-361

-zrzuty z ekranu k.362-392,451-456, 475-485

-opinia biegłego z 4.04.2014 r. k.402-406

-opinia biegłego z 15.06.2015 k.517-533.

Dokumenty jako nośniki informacji wątpliwości nie budziły za wyjątkiem dokumentów które zakwestionował biegły(506,507,522,532), nie można opierać się na dokumentach których treści nie można zweryfikować czy też zawierających braki i nieścisłości.

Ustalenia pierwszej opinii potwierdziły że przedkładany przez powoda materiał dowodowy jest niekompletny. Po jego uzupełnieniu Sąd uzyskał kolejną opinię. Opinia uzupełniająca biegłego z 15.06.2015 roku (k.517 i n)nie budzi wątpliwości sądu.

Biegły ustnie wyjaśnił opinię na rozprawie, w tym opisał w jaki sposób pokonywał trudności związane z brakami w dokumentacji. Stanowczo odrzucił zarzuty zmanipulowania opinii. Wyjaśnił różnice pomiędzy poszczególnymi odsetkami mającymi zastosowanie w sprawie. Analiza tabel sporządzonych przez biegłego w szczególności z karty 525d0529 (str.9-13 opinii) pozwala czytelnikom na odtworzenie toku rozumowania biegłego, przy użyciu żmudnych, powtarzalnych obliczeń, które biegły wyjaśnił opisowo. Analizując tabelę od lewej do prawej kolumny

w poszczególnych jej liniijkach, przy zastosowaniu serii podstawowych operacji matematycznych można stwierdzić prawidłowość tych operacji. Zarzuty pozwanych: "tabele z których nic sensownego nie wynika" są zatem ogólnikowe i nieprawdziwe a całościowa ocena opinii wyrażona przez pozwanych jest gołosłowna i krzywdząca biegłego, który rzetelnie wykonał swoją pracę. Nie wykazano –nawet nie próbowano- błędu w opinii biegłego ani luki w jego rozumowaniu a zatem opinia zasługuje na uwzględnienie. Z kolei wypowiedzi powoda związane z opinią dotyczyły jedynie kwestii doręczania pism bankowych; biegły podał że wg pracowników banku powiadomienia o zmianach wysokości oprocentowania pożyczki wysyłane były listem zwykłym i nie ma możliwości ich odtworzenia. Powód naprowadzał, że umowa nie wymagała doręczania listami poleconymi, nie kwestionowano otrzymania tej korespondencji, podano także że mało jest prawdopodobne aby korespondencja notorycznie wysyłana nie dochodziła do odbiorcy. Wobec zasad rozkładu dowodu i wyjaśnień biegłego nie mogło to wpłynąć na zmianę opinii i wniosków z niej płynących-podobnie jak pisma złożone na ostatniej rozprawie stanowiące w zasadzie podsumowanie dotychczasowego stanowiska strony.

Sąd zważył co następuje.

Na wstępie rozważań należy zaznaczyć niewłaściwą postawę powoda- banku , który nie przedstawił wszystkich dowodów popierających jego roszczenie w pozwie, a w toku procesu dowody te przedstawiał częściowo, podczas kolejnych etapów postępowania. Uniemożliwiało to zajęcie skoncentrowanego stanowiska przez pozwanych. W zarzutach podniesiono kwestię braku wypowiedzenia-takiego dokumentu nie dołączono do pozwu- i jego konsekwencji prawnych a także kwestię daty:18 grudnia 2008 roku, widniejącej w wyciągu z ksiąg bankowych; w związku z powyższym podniesiono zarzut przedawnienia.

Dopiero na pierwszej rozprawie powód przedstawił dokumenty wypowiedzenia. Kwestię daty 18 grudnia 2008 roku powód wyjaśnił dopiero po trzeciej rozprawie(pierwsze dwie uległy odroczeniu z przyczyn formalnych)- była to data gdy po raz pierwszy pozwani nie zapłacili całej raty (k.297).Zatem dopiero od daty doręczenia pisma powoda z 18.07.2013 r. omawiającego przedmiotową kwestię , pozwani mogli ustosunkować się do żądań powoda. Pismem z dnia 21.09.2013 r., pozwani odnieśli się do „kreatywnej księgowości”, podnieśli kwestię przelicznika kursu franka i odwołali się do zapisów par. 6 i 18 umowy. Powód przedłożył do akt kolejne dokumenty.

W omawianej sytuacji Sąd z urzędu dopuścił dowód z opinii biegłego na okoliczność wysokości zadłużenia pozwanych. Znamienne jest , że w pierwszej opinii biegły podał, że „nie jest w stanie wyliczyć wysokości zadłużenia pozwanych”. Biegły podał, że wydruki powoda są nieczytelne, z zestawień nie wynika w jaki sposób dokonywano zarachowania wpłat na spłatę należności głównej oraz odsetek w tym odsetek karnych; biegły wskazał jakich dokumentów brakuje (k.405).Dopiero kolejne przedkładane dokumenty powoda umożliwiły biegłemu wydanie merytorycznej opinii(k.517), przy czym biegły nadal wskazywał braki w dokumentacji(k.506-507,522,532).Opinia ta może stanowić podstawę rozstrzygnięcia.

Pozwani pismem z dnia 12 października 2015 r. wnosili o odroczenie rozprawy z dnia 16 października 2015 roku podając że wypadł im pilny wyjazd w sprawach rodzinnych , którego nie są w stanie przełożyć. Wniosek nie spełniał wymogów art.214 kpc. Pozwani nie określili przyczyn wyjazdu, co uniemożliwiło Sądowi ocenę czy istnieje przeszkoda ,której nie można przezwyciężyć. Uprzednio(k.285) pozwani precyzyjnie określili przyczynę nieobecności-wyjazd na pogrzeb w Austrii- a zatem mieli wiedzę jakie informacje należy przekazywać Sądowi. Wniosek o odroczenie rozprawy z uwagi na stan psychiczny pozwanej składano też na pierwszej rozprawie(k.253).W tej sytuacji działanie pozwanych należy ocenić jedynie jako próbę przewleknięcia długoletniego postępowania. Z kolei w piśmie procesowym z 3.08.2015 r. nie ma merytorycznych zarzutów do opinii biegłego, powtórzono jedynie zarzuty dotyczące przedawnienia, wydania wyciągu z ksiąg bankowych oraz „klauszuli wykonalności”.

Zarzut przedawnienia okazał się nie zasadny. Skoro jak ustalono, wypowiedzenia dokonano w styczniu 2010 roku a pozew wniesiono w styczniu 2012 roku , to nie minął 3 letni okres przedawnienia z art.118 kc dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wyciąg z ksiąg bankowych w niniejszej sprawie był jedynie dokumentem, którego moc dowodowa – w zakresie kwoty i „wymagalności”- została ostatecznie podważona wskutek opinii biegłego.

Odrębną, procesową kwestią jest rola wydanego nakazu zapłaty jako tytułu egzekucyjnego. Oddalono w toku procesu wnioski o nadanie klauzuli nakazowi, gdyż się nie uprawomocnił.

Pozwani nie kwestionowali faktu iż nie spłacili pożyczki, kwestionowali natomiast oprócz wymagalności wysokość roszczenia. Przypomnieć należy, że to wierzyciel ma wykazać wysokość zobowiązania a dłużnik dowodami wpłat wykazać musi że je spełnił (art.6kc). Wystarczy zatem, że wierzyciel wykaże podstawę wierzytelności (niekwestionowana umowa pożyczki) oraz sposób wyliczenia wierzytelności, w braku dowodów przeciwnych zasądzenie wykazanej należności jest uzasadnione. Twierdzenia pozwanych, że wpłacali większe kwoty (k.390) są gołosłowne.

Wysokość niespłaconej pożyczki oraz odsetek naliczonych w trakcie umowy określił biegły w swej opinii. W tej sytuacji zasądzone ustalona kwota na zasadzie art.720 kc (por. t.13 do art.720 kc komentarz WP Warszawa 1997 s.228). Wartość waluty obcej określono zgodnie z zasadą z art.358 par.2 kc z dnia wymagalności roszczenia, gdyż przesłanki ze zdania drugiego powoływanego nie zaistniały, zapłata nie została dokonana.

Wobec uprzedniego wydania nakazu zapłaty i znacznej zmiany zasądzonego roszczenia, na zasadzie art.496 kpc uchylono nakaz zapłaty orzekając na nowo o żądaniu pozwu.

Odsetki od sumy pieniężnej należą się zasadniczo – w myśl art.359 kc- z czynności prawnej albo z ustawy. Umowa jest czynnością prawną a zatem umowne odsetki należą się wg zasad umownych- o ile nie naruszają one ustawy- w trakcie trwania umowy. Gdy umowa wygaśnie przestają wiązać ustalenia umowne także dotyczące odsetek. Wyjątek od tej zasady przewiduje par.2 art.481 kc dotyczący dwóch sytuacji: jeśli stopa odsetek była z góry oznaczona i gdy wierzytelność jest oprocentowana wg stopy wyższej niż stopa ustawowa. Umów bankowych dotyczy druga z powołanych sytuacji. Jednakże w niniejszej sprawie zachodzi sytuacja szczególna. Umowa bankowa będąca podstawą roszczenia jest zredagowana w nieprzejrzystym języku utrudniającym odczytanie jej treści, podobnie jak i dokument wypowiedzenia tejże umowy. Co ważniejsze jednak, w niniejszej sprawie, nie zachodzi sytuacja by przedmiotowa wierzytelność była „oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa”. Jak wynika z opinii biegłego (k.532) strona powodowa nie dostarczyła dokumentacji, z której wynikałyby stopy procentowe dla zadłużenia przeterminowanego stosowane przez Bank w latach 2006-2009. Zgodnie z art.233 par.2 kpc Sąd dokonał oceny faktycznej odmowy przedstawienia przez stronę dowodu i uznał że bank nie udowodnił by wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa. Nie można przyjąć, że była stopa wyższa niż ustawowa, skoro owa „wyższa” stopa nie jest znana. Przyczyny braku owych informacji w banku są nieistotne, podkreślić wszak należy że bank jest profesjonalistą i winien zadbać o zachowanie podstawowych danych, gdy zamierza dochodzić roszczeń przed Sądem. Informacje o procentowaniu za kolejne lata nie mają znaczenia, gdyż Bank mógł jedynie dochodzić odsetek według „tej” wyższej stopy, której wysokość jest nieznana. Konsekwencją braku wykazania ustaleń umownych jest zastosowanie uregulowań kodeksowych a zatem odsetek umownych. Tak też słusznie postąpił biegły wyliczając odsetki ustawowe za czas trwania umowy.

O odsetkach za okres po wypowiedzeniu orzeczono na zasadzie art.481 par.1 kc w zakresie odsetek od należności głównej oraz na zasadzie art.482 par.1 kc w zakresie odsetek od naliczonych już odsetek. Podstawę naliczania odsetek stanowi ustalona przez biegłego kwota należności głównej 210.962,03 zł. Odsetki od kapitału-kwoty niespłaconej pożyczki należą się od daty wypowiedzenia umowy; data ta jest momentem w którym strony przestała wiązać umowa pożyczki a pojawił się nowy stosunek zobowiązaniowy wynikający z roszczenia o zwrot kwoty pożyczki wraz odsetkami. Do tej zatem tylko daty, co omówiono wyżej, bank mógłby naliczać podwyższone-inne niż ustawowe-odsetki. Od tej daty należą się odsetki –ustawowe, co wykazano wyżej. Pozwani wiedzieli że korzystają z kapitału którego nie zwracają, zatem winni się liczyć obowiązkiem uiszczania odsetek jako wynikających z właściwości zobowiązania-zasada z art.455 kc. Naliczanie odsetek od późniejszej daty byłoby krzywdzące dla banku. Bank wyznaczył określony termin w piśmie z 6.01.2010 roku ale jednocześnie przez cały czas naliczał podwyższone odsetki. Ponadto analiza wypowiedzenia wskazująca na warunkowy charakter wypowiedzenia nie pozwala na stwierdzenie, że bank zrezygnował z naliczania odsetek w okresie wypowiedzenia. Pozwani nie spłacili zadłużenia we wskazanym okresie a zatem wypowiedzenie uzyskało kategorię charakteru. Reasumując, odsetki jako takie, były należne

bankowi i przez cały czas trwania umowy, jak i przez cały okres zaczynający się bezpośrednio po jej zakończeniu. Skoro w obu przypadkach należne są odsetki ustawowe, kwestia kiedy nastąpiło rozwiązanie umowy nabiera drugorzędno w tym zakresie znaczenia. Z analizy dokumentu wypowiedzenia wynika iż nastąpiło to po upływie 30 dni od późniejszego doręczenia wypowiedzenia, co nie ma wpływu na obliczenia biegłego.

Odsetki od kwot zaległych odsetek wyliczone przez biegłego: 13.009,98 zł, 800,57 zł i 927,31 zł należą się od daty wytoczenia powództwa czyli w niniejszej sprawie od dnia nadania pozwu w urzędzie pocztowym. W wyroku od tej daty zasądzone są także odsetki z tytułu części kapitałowej w kwocie 15.170,54 zł stosując analogię: skoro bank nie potrafił wyliczyć swej wierzytelności nawet w toku procesu, tym bardziej nie znał jej przed procesem, nie mógł zatem domagać się skutecznie należności nieznannej z wysokości którą dopiero wyliczył biegły; z chwilą wytoczenia powództwa następuje konkretyzacja roszczenia a omawiana kwota wyliczona przez biegłego mieściła się w kwocie zażądaną w pozwie. Inaczej przedstawia się sytuacja niespłaconego kapitału pożyczki w wysokości wynikającej z harmonogramu, gdyż ustalenie wysokości tej kwoty wymagało jedynie przeliczenia waluty w dacie wypowiedzenia a zatem pozwani od tamtej daty winni się liczyć z wymagalnością roszczenia.

Należności nie ujęte w opinii biegłego wobec elementarnych braków w dokumentacji powoda nie mogą być zasądzone. Nie są należne koszty postępowania windykacyjnego dotyczącego nieprawidłowych kwot. W pozostałym zakresie zatem powództwo oddalono jako nieuzasadnione (art. 6 k.c.). Na marginesie można nadmienić że w ocenie Sądu nie można określać w tytule egzekucyjnym odsetek jedynie jako „umowne” gdyż prowadziłoby to do niedopuszczalnego badania ich wysokości w postępowaniu egzekucyjnym. Wobec treści wydanego orzeczenia zbędnym było jednak uzupełnianie tego braku poprzez określenie wysokości odsetek.

O kosztach orzeczono po rozważeniu skuteczności zarzutów obu stron oraz porównaniu kwot dochodzonych przez powoda i kwoty zasądzonej w wyroku, mając na uwadze słuszność jako zasadnicze kryterium rozłożenia kosztów (Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, LexisNexis Warszawa 2002 do art. 100, str. 265). Zarzuty strony pozwanej co do wypowiedzenia i przedawnienia okazały się całkowicie nieuzasadnione, a sformułowany w toku procesu zarzut odnośnie wysokości roszczenia w tym odsetek okazał się częściowo uzasadniony. Po ostatniej opinii biegłego strona pozwana nie zajęła nadal merytorycznego stanowiska w sprawie, do końca wnoszono o oddalenie powództwa. Powód również nie skorygował swego stanowiska wnosząc o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy w tym zasądzonych kosztów. W tej szczególnej sytuacji zasądzone od pozwanej koszty adwokackie zasądzone uprzednio nakazem zapłaty zgodnie z wnioskiem strony powodowej z ostatniej rozprawy. Orzeczenie o kosztach jest wyrazem zastosowania zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów z art. 100 k.p.c.

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzeczono na zasadzie art. 113 ust. 4 u.o.k.s. gdyż dowód dopuszczono z urzędu (k. 383), pozwani przegrali w znacznej części - matematyczne rozdzielenie kosztów byłoby krzywdzące dla pozwanych którzy przez wiele miesięcy procesu nie mogli poznać faktycznej wysokości swego zadłużenia.